

Cine va voi să-și scape sufletul, îl va pierde, iar cine va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa (Mc. 8, 35)

Sfântul Ierarh Luca al
Crimeii,
icoană

Aceste spuse ale lui Hristos, spuse de o uriașă însemnătate, pot stârni nedumerire în mulți. Noi, doar, dorim să ne mântuim sufletul, iar Domnul spune că dacă vom năzui spre asta îl vom pierde și că pentru a ne mântui sufletul este nevoie să ni-l pierdem – să-l pierdem pentru Însuși Domnul Iisus Hristos și pentru Evanghelie. Firește, în cuvintele lui Hristos nu poate fi nici o contradicție – ele trebuie înțelese cum se cuvine. Și iată ce răspuns dă la nedumerirea noastră Domnul Însuși: *Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie* (Matei 16, 24). Dacă vom împlini lucrul acesta, ne vom mântui sufletul. Dar de ce avem nevoie ca să împlinim aceste cuvinte ale lui Hristos? Ce înseamnă lepădarea de sine? Lepădarea de sine înseamnă lepădarea desăvârșită de propria înțelegere a căilor vieții, de cele spre care năzuim potrivit îndemnurilor inimii noastre, lepădarea deplină de voința noastră, de rațiunea noastră.

Este aici vreo cerință ciudată și cu neputință de împlinit? Bineînțeles că nu.

Când ucenicul învață meseria pe lângă meșter, el trebuie să se lase pe de-a-ntregul călăuzit de îndrumările acestuia; el nu cutează să vină cu nimic de la sine, cu nici un fel de metode proprii de lucru. El trebuie să se supună necondiționat meșterului, să îplinească toate îndrumările lui și să lucreze neabătut după cum spune meșterul. Și noi trebuie să devenim supuși Domnului Iisus Hristos – ascultători până la capăt, ascultători până la moarte. E foarte simplu de făcut asta. Trebuie doar să ne concentrăm și să ne adâncim privirea duhovnicească, privind cu luare-aminte și cinstit în ascunzișurile sufletului nostru – și atunci fiecare păcătos va vedea ce se face acolo. Acolo este întuneric, acolo colcăie șerpi – șerpii minciunii, curviei, zavistiei, trufiei, plăcerilor pântecelui, hoției, chiar și uciderii, șerpi cărora nu este număr. Oare nu urâm șerpii, nu ne ferim de ei? Și atunci, vom iubi șerpii care se cuibăresc în inima noastră? Suntem datori să îi urâm, suntem datori să ne urâm sufletul, dacă în el colcăie șerpii. În noi prea puține merită dragoste. În orice păcătos sunt multe care merită ură. Și trebuie ca această ură să se aprindă. Vedeți că nu este nimic ciudat în cerința lui Hristos ca cel ce vrea să meargă după El să își urască sufletul? Trebuie să ne urâm trufia, părerea de sine, care ne poruncesc să ne rânduim viața de capul nostru, să ne fixăm în viață propriile noastre scopuri, să ne construim propriile noastre planuri. (...) Trebuie să ne întindem către Domnul Iisus Hristos mâna tremurătoare

și să-I strigăm: „Doamne! Nu voi merge pe calea mea. Voi merge după Tine, Tu mă călăuzește!” Trebuie să ne supunem până la capăt și necondiționat voinței lui Hristos. Numai atunci va fi cu putință să mergem după El. Dacă Domnul ne duce acolo unde S-a dus El însuși, dacă Domnul cere de la noi să ne luăm crucea și să mergem după El, unde credeți că mergem? Dacă asupra noastră a fost pusă crucea, bineînțeles că nu mergem la distracție, nu mergem la serbare, ci acolo unde sunt datori să meargă călcătorii de lege care își poartă crucea. Suntem datori să mergem după Iisus Hristos pe Golgota, până la capăt, chiar până la moarte. Dar ce moarte cere de la noi Domnul? Cumva moartea fizică pe cruce, pe care a răbdat-o El însuși? Nu, ci El cere de la noi altă moarte. El cere să fim ascultători, smeriți, să urmăm Lui, Care S-a micșorat pe Sine Precum El a ascultat de Tatăl Lui, așa și noi suntem datori să ascultăm de El până la capăt. El ne duce la moarte – însă nu la o moarte de care trebuie să tremure inima noastră. El cere de la noi să împlinim cuvintele: "*Câți sunt ai lui Hristos, și-au răstignit trupul împreună cu patimile și poftele*" (Gal. 5, 24). El cere să răstignim pe cruce și să omorăm omul nostru cel trupesc, patimile noastre. El cere să ne răstignim pe cruce păcatele, așa cum El a răstignit păcatele întregii lumi pe Crucea Sa. El cere să ne răstignim pe cruce nu trupul ca atare, ci omul cel vechi, care trăiește nu după legile Lui, ci după poruncile lumii. El cere ca pe acest om vechi, care se află în stăpânirea diavolului, să îl urâm, pe acesta să-l lepădăm ca pe o haină veche și murdară și să începem o viață nouă,